

หนังสือคุณภาพ
ในเครืออมรินทร์

แฟรงก์คัมป์

Unputdownable
Mystery

A Harry Bosch
Novel
THE
DROP

แผน
เลือด
ลวง

ไมเคิล คอนเนลลี่ เขียน
โสภณา เซาว์วิวัฒน์กุล แปล

INTERNATIONAL BESTSELLER

คริสต์มาสมาเยือนหน่วยสืบสวนคดีเก่าที่ยังไม่คลี่คลายเดือนละครั้ง นั่นคือตอนที่หัวหน้าหน่วยคร้อยโทเดินไปทั่วห้องประจำหน่วยเหมือนซานตาคลอส และแจกจ่ายงานราวกับเป็นของขวัญให้กับตำรวจสืบสวนทั้งหมดที่มติดีเอ็นเอเก่าเข้าสู่คือเลือดเลี้ยงชีวิตของหน่วย ทีมเจ้าหน้าที่ในหน่วยสืบสวนคดีเก่าที่ยังไม่คลี่คลายไม่ได้รับรอยการเรียกตัวหรือการมาที่เพิ่งเกิดขึ้นสด ๆ ร้อน ๆ พวกเขารอดีเอ็นเอเก่าเข้าสู่

หน่วยสืบสวนคดีเก่าที่ยังไม่คลี่คลายมีหน้าที่สืบสวนคดีฆาตกรรมที่ยังปิดไม่ได้ในเขตลอสแอนเจลิสย้อนกลับไปห้าสิบปี มีตำรวจสืบสวนสิบสองคน เลขานุการหนึ่งคน ผู้ดูแลห้องทำงานของหน่วยหนึ่งคนซึ่งเป็นที่รู้จักในฐานะผู้คุมกุญแจ และผู้หมวดหัวหน้าหน่วย มีคดีรอให้สะสางหนึ่งหมื่นคดี ตำรวจสืบสวนห้าทีมแรกแบ่งสันปันส่วนคดีทั้งห้าสิบปีโดยสุ่มเลือกคู่ละสิบปี หน้าที่ของพวกเขาคือการดึงแฟ้มคดีฆาตกรรมที่ยังปิดไม่ลงในปีที่ตนรับผิดชอบมาจากห้องเก็บหลักฐานประเมินข้อมูล จากนั้นส่งหลักฐานที่ถูกเก็บลงกรูและหลงลืมมานานไปวิเคราะห์ใหม่ด้วยเทคโนโลยีที่ทันสมัย หลักฐานดีเอ็นเอทั้งหมดที่ส่งไปจะได้รับการตรวจวิเคราะห์โดยห้องแล็บส่วนภูมิภาคที่แคลิฟอร์เนีย เมื่อดีเอ็นเอจากแฟ้มคดีเก่าตรงกับบุคคลที่มีประวัติทางพันธุกรรมอยู่ในฐานข้อมูลดีเอ็นเอระดับชาติไม่ว่าจะในภาคส่วนใดนั้นเรียกว่าดีเอ็นเอเก่าเข้าสู่ ห้องแล็บจะจัดส่งรายงานดีเอ็นเอเก่าเข้าสู่ทางไปรษณีย์ทุก ๆ สัปดาห์ และหนึ่งหรือสองวันหลังจากนั้นมันจะมาถึงอาคารที่ทำการสำนักงานตำรวจในย่านดาวทาวน์ของลอสแอนเจลิส โดยปกติผู้หมวดจะเปิดประตูห้องทำงาน

ส่วนตัวของเธอแล้วเดินเข้ามาในห้องทำงานของหน่วยในเวลาแปดโมงเช้าของวันเดียวกันนั้น พร้อมทั้งถือซองจดหมายสี่เหลี่ยม โดยทั่วไปซองจะถูกส่งคืนให้ทีมตำรวจสืบสวน ซึ่งเป็นผู้ส่งหลักฐานดีเอ็นเอชิ้นนั้นๆ ไปที่ห้องแล็บ แต่บางครั้งทีมหนึ่งอาจเจอดีเอ็นเอเก่าเข้าคู่หลายคู่พร้อมกันในคราวเดียวจนจัดการไม่ไหว หรือบางครั้งตำรวจสืบสวนเจ้าของคดีติดภารกิจที่ศาล ลาพักร้อน หรือลากิจ และบางครั้งดีเอ็นเอเก่าเข้าคู่ก็เผยแพร่จายแวดล้อมบางอย่างที่เรียกร้องความเชี่ยวชาญและประสบการณ์ขั้นสูงสุด ตอนนั้นแองที่ทีมที่หกจะก้าวเข้ามามีส่วนร่วม ตำรวจสืบสวนแฮร์รี่ บอช และเดวิด ชู คือทีมที่หก ทั้งคู่เป็นต้วอิสระ รับผิดชอบคดีที่ล้นมือ ทีมอื่นและการสืบสวนสอบสวนที่มีความพิเศษ

เช้าวันจันทร์ที่ ๓ ตุลาคม ผู้หมวดเกล ดูวัลล์ ก้าวออกจากห้องทำงานส่วนตัวเข้ามาในห้องทำงานของหน่วยโดยถือซองจดหมายสี่เหลี่ยมแค่สามใบ แฮร์รี่ บอชแทบจะถอนหายใจเมื่อเห็นผลลัพธ์ที่ประหลาดจากการส่งตัวอย่างดีเอ็นเอไปตรวจ เขารู้ว่าตัวเองจะไม่ได้ทำคดีใหม่ๆ ถ้ามีซองจดหมายจำนวนน้อยชนิดเช่นนี้

บอชกลับมาประจำที่หน่วยได้เกือบปี หลังจากถูกย้ายไปอยู่หน่วยคดีฆาตกรรมพิเศษเสียชีวิตสองปี แต่การกลับมาทำหน้าที่ในหน่วยสืบสวนคดีเก่าที่ยังไม่คลี่คลายเป็นครั้งที่สองคราวนี้ เขาปรับตัวเข้ากับจังหวะการทำงานของหน่วยได้อย่างรวดเร็ว มันไม่ใช่หน่วยที่โลดโผน ไม่มีการพุ่งออกจากประตูเพื่อไปยังที่เกิดเหตุอาชญากรรมอันที่จริงไม่มีที่เกิดเหตุอาชญากรรมด้วยซ้ำ มีแค่แฟ้มและกล่องเก็บเอกสารสำคัญเดิมที่เดียวเวลาทำงานคือแปดโมงเช้าถึงสี่โมงเย็นพร้อมด้วยเครื่องหมายดอกจันซึ่งหมายถึงการเดินทางที่มากกว่าทีมตำรวจสืบสวนในหน่วยอื่นๆ คนที่ลายนวลจากการฆาตกรรม หรืออย่างน้อยก็คิดว่าตัวเองลายนวลนั้นโดยมากมักไม่อยู่ที่เดิม พวกเขาจะย้ายไปที่อื่น และบ่อยครั้งตำรวจสืบสวนคดีเก่าต้องเดินทางไปตามตัวคนพวกนั้นกลับมา

ส่วนหลักๆ ของจังหวะการทำงานอยู่ที่วงจรรายเดือนในการรอของสี่เหลี่ยมให้คลออดออกมา บางครั้งบอชพบว่าเป็นเรื่องยากที่จะขมตาหลับในคืนที่ใกล้จะถึงวันคริสต์มาส เขาไม่เคยลาหยุดในสัปดาห์แรกของเดือนหรือเข้างานสายถ้าหากมีความเป็นไปได้ที่ซองหนังสือจะถูกส่งเข้ามา แม้แต่ลูกสาววัยรุ่นของเขาถึงสังเกตเห็นวงจรแห่งการจ่อรอคอยและความมุ่งมั่นรายเดือนที่วุ่นวาย เธอเปรียบเทียบเปรยว่ามันเหมือนกับบรอบเดือน บอชไม่ฆ่า และรู้สึกกระดากเมื่อเธอยกมันขึ้นมาพูด

ตอนนี้ความผิดหวังที่เห็นผู้หมวดถือซองมาแค่สองสามใบกระจุกตัวในลำคอ

ของเขา เขาอยากได้คดีใหม่ เขาจำเป็นต้องได้คดีใหม่ เขาจำเป็นต้องเห็นสีหน้าของไอ้ฆาตรกรตอนที่เขาไปเคาะประตูและชูตราให้ดู ความยุติธรรมอันไม่คาดคิดที่รวมตัวกันมาเรียกหาหลังผ่านเวลามาหลายปี มันเป็นสิ่งเสพติด และตอนนี้บอชกำลังลงแดงสุด ๆ

หมวดดิวัลล์ส่งซองไปแรกให้ริค แจ็คสัน เขากับริช เบงท์สัน คูหุ เป็นเจ้าหน้าที่สืบสวนที่เชื่อมือได้และอยู่กับหน่วยมาตั้งแต่เริ่มก่อตั้ง บอชไม่ติดใจกับเรื่องนี้ ซองต่อมาถูกวางทิ้งไว้บนโต๊ะทำงานที่ว่างเปล่าของเท็ดดี เบเกอร์ เธอกับเกร็ก เคโย คูหุ กำลังไปพาตัวผู้ต้องสงสัยกลับมาจากเมืองแทมปา รัฐฟลอริดา หมอนั้นเป็นนักบินของสายการบินหนึ่งซึ่งรอยนิ้วมือไปเกี่ยวพันกับคดีฆาตรคดีพนักงานต้อนรับบนเครื่องซึ่งเกิดขึ้นในมารีนาเดลเรย์ระหว่างปี ๑๙๙๑

บอชกำลังจะบอกผู้หมวดอยู่แล้วเชื่อว่าเบเกอร์กับเคโฮอาจยุ่งอยู่กับคดีมารีนา พร้อมทั้งเสนอให้โอนซองนั้นไปให้ทีมอื่น ซึ่งก็คือทีมของเขา แต่ตอนนั้นเองเธอหันมามองเขาและใช้ซองใบสุดท้ายกวักเรียกเข้าไปในห้องทำงานส่วนตัว

“พวกคุณเข้ามาสักครู่ได้ไหม คุณด้วย ทิม”

ทิม มาร์เซีย คือผู้คุมกฎประจำหน่วย เขาเป็นตำรวจสืบสวนระดับสาม รับผิดชอบงานกำกับดูแลและงานธุรการแทบทั้งหมดในหน่วย เขาฝึกอบรมตำรวจสืบสวนรุ่นเด็ก และคอยคุมเข้มไม่ให้พวกรุ่นเดอะอย่างแจ๊คสันกับบอชอู้งาน และด้วยความที่ในกลุ่มหลังนั้นมิแค่แจ๊คสันกับบอช มาร์เซียจึงไม่ต้องกังวลมากนักที่ทั้งสองอยู่ในหน่วยนี้ก็เพราะอยากทำคดี

บอชลุกจากเก้าอี้ก่อนที่ผู้หมวดจะพูดจบประโยค เขาเดินรี่ไปที่ห้องทำงานส่วนตัวของหมวดดิวัลล์โดยมีซุกกับมาร์เซียตามมาข้างหลัง

“ปิดประตูด้วย” หมวดดิวัลล์สั่ง “นั่งสิ”

ห้องทำงานของดิวัลล์อยู่ตรงหัวมุม หน้าต่างห้องมองออกไปเห็นอาคารที่ทำกาหนังสือพิมพ์ ลอสแอนเจลิสไทมส์ซึ่งอยู่อีกฟากของถนนสปริง ด้วยความวิตกจริตกลัวว่าพวกนักข่าวจะจับตามองจากห้องข่าวซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้าม หมวดดิวัลล์จึงปิดม่านเอาไว้ตลอดเวลา มันทำให้ห้องทำงานของเธอที่บีมและดูเหมื่อนถ้ำ บอชกับชูจับจองเก้าอี้สองตัวที่ตั้งอยู่หน้าโต๊ะทำงาน มาร์เซียตามเข้ามาและขยับไปด้านข้างของโต๊ะ ยืนพิงเซฟเก็บหลักฐานเก่า

“ฉันอยากให้คุณสองคนจัดการกับรายงานการจับคู่ดีเอ็นเอฉบับนี้” เธอพูดพร้อมกับส่งซองสีเหลืองใบนั้นให้บอช “มีอะไรไม่เข้าท่าเข้าทางอยู่ และฉันอยากให้พวกคุณปิดเป็นความลับไว้ก่อน รอจนกว่าคุณจะพบคำตอบว่ามันคืออะไร คอย

บอกข้อมูลกับทีมอย่างสม่ำเสมอด้วย แต่อย่าให้มันอีกเกิร์กนั๊ก”

ซองถูกเปิดไปก่อนแล้ว ชูชะโงกเข้ามาดูตอนที่แฮร์รี่เปิดฝาของแล้วดึงรายงานผลการตรวจสอบดีเอ็นเอออกมา ในนั้นระบุหมายเลขคดีของหลักฐานดีเอ็นเอที่ถูกส่งตรวจ พร้อมทั้งชื่อ อายุ ที่อยู่สุดท้ายที่มีการบันทึกไว้ และประวัติอาชญากรรมของบุคคลที่มีข้อมูลพันธุกรรมตรงกับตัวอย่างดีเอ็นเอ สิ่งแรกที่บอชสังเกตเห็นคือ หมายเลขคดีขึ้นต้นด้วย ๘๘ ซึ่งแปลว่าคดีนี้เกิดขึ้นในปี ๑๙๘๘ ไม่มีรายละเอียดของอาชญากรรม มีแค่ปีที่มันเกิดขึ้น แต่บอชรู้ว่าคดีต่างๆ ในปี ๑๙๘๘ เป็นความรับผิดชอบของทีมรอสส์ ชูเลอร์ กับเอเดรียนา โดแลน เขาจำเพราะปี ๑๙๘๘ เป็นปีที่เขายุ่งอยู่กับการทำคดีให้ทีมสืบสวนคดีฆาตกรรมพิเศษ และไม่นานมานี้เขาเพิ่งตรวจสอบคดีที่ยังปิดไม่ลงคดีหนึ่งของตัวเองและพบว่าหน้าที่รับผิดชอบทางกฎหมายของคดีในปีนั้นเป็นของชูเลอร์กับโดแลน ในหน่วย สองคนนี้เป็นที่รู้จักในนามของ“พวกเด็ก ๆ” พวกเขาเป็นเจ้าหน้าที่สืบสวนอายุน้อย ไฟแรง และมีทักษะความรู้สูงมาก แต่ถึงอย่างนั้นทั้งคู่ก็มีประสบการณ์ในการทำคดีฆาตกรรมมาไม่ถึงแปดปี หากมีอะไรไม่ชอบมาพากลในการจับคู่ดีเอ็นเอเก่าในคดีนี้ ก็ไม่น่าแปลกใจที่หมวดดิวอลล์จะต้องการให้บอชมารับช่วงต่อ บอชทำคดีฆาตกรรมมามากกว่าทุกคนในหน่วยรวมกัน ถ้าไม่นับแจ็กสัน ชีวิตเขาวนเวียนอยู่กับเรื่องนี้มาตลอด

บอชศึกษาชื่อในรายงานการจับคู่ดีเอ็นเอเป็นลำดับต่อมา เคลย์ตัน เอส. เพลลล์ เป็นชื่อที่ไม่มี ความหมายสำหรับเขา แต่ประวัติของเพลลล์มีทั้งการถูกจับกุมหลายครั้ง และการถูกตัดสินว่ามีความผิดสามครั้งในข้อหาฆาตกรรมอนาจาร กักขังหน่วงเหนี่ยวและใช้กำลังข่มขืน เขาติดคุกหกปีในข้อหาข่มขืนและถูกปล่อยตัวเมื่อสิบแปดเดือนก่อน เพลลล์ถูกคุมประพฤตีสี่ปี ที่อยู่ล่าสุดของเขาได้มาจากคณะกรรมการพิจารณาทัณฑ์บนและการคุมประพฤติของรัฐ ตอนนั้นเขาอาศัยที่บ้านพักชั่วคราวสำหรับผู้กระทำความผิดทางเพศในเขตพานอรามาซิตี

ดูจากประวัติของเพลลล์ บอชเชื่อว่าคดีที่เกิดขึ้นในปี ๑๙๘๘ น่าจะเป็นการฆาตกรรมที่มีเรื่องเพศเข้ามาเกี่ยวข้อง เขาจำได้ว่าอวัยะภายในเริ่มบีบตัวเขม็ง เขาจะออกไปจับเคลย์ตัน เพลลล์ และลากคอมันมารับความยุติธรรม

“คุณเห็นหรือเปล่า” หมวดดิวอลล์ถาม

“เห็นอะไรครับ” บอชถามกลับ “เป็นการฆ่าที่เกี่ยวกับเรื่องเพศใช่ไหม หมอเห็นในลัทธิร้ายตามสูตร—”

“ดูวันเกิดสิ” หมวดดิวอลล์แทรก

บอชย้อนกลับไปดูรายงานการจับคู่ดีเอ็นเอ ขณะที่ซูชะโงกเข้ามาใกล้ขึ้นอีก
“อ้อ อยู่นี่เอง” บอชเอ่ย “วันที่เก่า พศคิจิกายน หนึ่งในพันก้าวร้อยแปดสิบเอ็ด
แล้วมันเกี่ยวอะไรกับ—”

“เขาเด็กเกินไป” ซูโพล่งขึ้น

บอชเหลือบมองคูหู จากนั้นตัวตวัดสายตากลับไปหารายงานอีกรอบ ทันใดนั้น
เขาก็เข้าใจ เคลย์ตัน เพลล เกิดเมื่อปี ๑๙๘๑ เขาเพิ่งแปดขวบเท่านั้นตอนที่เกิด
การฆาตกรรมที่ปรากฏในรายงานการจับคู่ดีเอ็นเอฉบับนี้

“ถูกต้อง” หมวดคูวัลล์พูด “เพราะฉะนั้นฉันอยากให้คุณไปตามบันทึก
ข้อมูลและหลักฐานมาจากซูเลอร์กับโดแลน แล้วหาคำตอบอย่างเจ็บเขียบที่สุดว่า
มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ฉันภาวนาต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าว่าพวกเขาคงไม่ได้เอาสองคดี
มาปนกัน”

ไม่ว่ามันจะเกิดขึ้นได้อย่างไรก็ตาม แต่บอชรู้ว่าถ้าซูเลอร์กับโดแลนส่งตัวอย่าง
ทางพันธุกรรมของคดีเก่าเก็บคดีนี้โดยติดฉลากหมายเลขคดีอื่นที่ใหม่กว่า ทั้งสอง
คดีจะมีมลทินจนหมดหวังที่จะส่งฟ้อง

“อย่างที่คุณกำลังจะพูดเมื่อครู” หมวดคูวัลล์ว่าต่อ “ชายที่มีชื่ออยู่ในรายงาน
การจับคู่ดีเอ็นเอฉบับนี้เป็นนักล่าอย่างไม่ต้องสงสัย แต่ฉันไม่คิดว่าเขาจะสามารถ
เอาตัวรอดจากการฆ่าตอนอายุแค่แปดขวบ เพราะฉะนั้นต้องมีอะไรผิดพลาดแน่นอน
หามันให้เจอ และกลับมารายงานฉันก่อนจะลงมือทำอะไร ถ้าสองคนนั้นพลาดและ
เราแก้ไขได้ เราก็ไม่จำเป็นต้องกังวลกับแผนกสอบสวนภายในหรือคนอื่น ๆ เราจะ
เก็บเรื่องนี้ไว้ในหน่วยเท่านั้น”

ฟังเผินๆ อาจเหมือนเธอกำลังพยายามปกป้องซูเลอร์และโดแลนจากเงื้อมมือ
ของแผนกสอบสวนภายใน แต่แท้จริงแล้วเธอกำลังปกป้องตัวเองด้วย และบอชรู้ดี
จะไม่มีการเคลื่อนไหวจากเบื้องบนของสำนักงานตำรวจมานักสำหรับผู้ที่หมวดที่มา
กำกับดูแลหลักฐานอันจะนำมาซึ่งความอื้อฉาวต่อหน่วยของตัวเอง

“ซูเลอร์กับโดแลนรับผิดชอบคดีในปีไหนอีกครับ” บอชถาม

“ไม่นานมานี้พวกเขาเอาปีเก่าเจ็ดกับปีสองพันไปทำ” มาร์เซียตอบแทน “มัน
อาจจะมาจากคดีใดคดีหนึ่งในสองปีนั้น”

บอชพยักหน้า เขามองสถานการณ์ออก การส่งหลักฐานทางพันธุกรรมจาก
คดีหนึ่งด้วยความสะเพร่าจนมันไปปนกับอีกคดี ผลลัพธ์สุดท้ายคือคดีที่มีมลทิน
สองคดี และเรื่องอื้อฉาวที่ทำให้ใครก็ตามที่อยู่ใกล้ๆ พลอยแปดเปื้อนไปตามๆ กัน

“เราจะบอกซูเลอร์กับโดแลนอย่างไรครับ” ซูถาม “จะให้เหตุผลยังไงที่เรา

“ไปตั้งคดีนี้มาจากพวกเขา”

หมวดดูวัลล์เงยหน้ามองมาร์เซียเพื่อขอคำตอบ

“สองคนนั้นกำลังจะต้องขึ้นศาล” มาร์เซียเสนอทางออก “การเลือกคณะลูกขุนจะเริ่มในวันพฤหัสบดี”

หมวดดูวัลล์พยักหน้า

“ฉันจะบอกทั้งคู่ว่าฉันอยากให้พวกเขาปลอดจากภารกิจอื่น ๆ เพื่อคดีนั้น”

“แล้วถ้าพวกเขาบอกว่ายังอยากทำคดีนี้อยู่ล่ะครับ” ชูถามต่อ “ถ้าพวกเขาบอกว่าจัดการได้แล้ว”

“ฉันก็จะอธิบายให้พวกเขาฟังตรง ๆ” หมวดดูวัลล์พูด “มีอะไรอีกไหม คุณตำรวจ”

บอชเงยหน้ามองเธอ

“เราจะทำคดีนี้เองครับหมวด แล้วดูว่าอะไรเป็นอะไร แต่ผมจะไม่สืบสวนเพื่อนตำรวจด้วยกันนะ”

“ไม่มีปัญหา ฉันไม่ได้ขอให้คุณทำอย่างนั้น จัดการคดีนี้ซะ แล้วมารายงานฉันว่าดีเอ็นเอเป็นของเด็กแปดขวบได้อย่างไร ตกลงไหม”

บอชพยักหน้าและทำท่าจะลุกขึ้น

“แค่จำไว้ว่า” หมวดดูวัลล์พูดต่อ “มาคุยกับฉันก่อนที่จะลงมือทำอะไรกับสิ่งที่คุณพบ”

“ได้ครับ” บอชพูด

ทั้งคู่กำลังจะออกจากห้อง

“แฮร์รี่” หมวดดูวัลล์เรียก “คุณอยู่ที่อยู่อีกเดียว”

บอชมองชูพร้อมกับเลิกคิ้ว เขาไม่รู้ว่านี่มันเรื่องอะไร หมวดดูวัลล์เดินอ้อมจากหลังโต๊ะทำงานและปิดประตูหลังจากชุกกับมาร์เซียออกไปแล้ว เธอยังคงยืนนิ่งและมีที่ท่าขิงขัง

“ฉันแค่อยากให้คุณรู้ว่า คำร้องขอต่อเวลาทำงานตามแผนทางเลือกเพื่อยืดเวลาเกษียณอายุราชการ^๑ของคุณมีผลออกมาแล้ว พวกเขาให้คุณสี่ปีโดยมีผลครบคลุมย้อนหลัง”

บอชมองหน้าเธอพร้อมกับคำหนดตัวเลข เขาพยักหน้า เขายื่นขอไปเต็มพิกัดห้าปีโดยไม่นับย้อนหลัง แต่เขาจะยอมรับสิ่งที่พวกนั้นเสนอให้ เขาจะยืดเวลาต่อไป

^๑Deferred Retirement Option Plan (DROP)

ได้อีกไม่กี่น้ำ แต่ก็ดีกว่าไม่ได้อะไรเลย

“อ้อ ฉันดีใจนะ” หมวดดูวัลล์พูด “มันจะทำให้คุณอยู่กับเราต่อไปอีกสามสิบเก้าเดือน”

น้ำเสียงของเธอบ่งบอกว่าอ่านความผิดหวังจากสีหน้าของเธอได้

“ไม่เลยครับ” เขารีบพูด “ผมยินดีนะ แต่กำลังคิดว่ามันจะส่งผลยังไงกับผม และลูกสาวเท่านั้นเอง ชาวดีครับ ผมดีใจ”

“งั้นก็ดีแล้ว”

นั่นเป็นวิธีพูดว่าการประชุมสิ้นสุดแล้วในแบบฉบับของเธอ บอชขอบคุณเธอและออกมาจากห้อง ระหว่างที่ก้าวเข้าห้องทำงานของหน่วย เขามองตัดพื้นที่กว้างขวางซึ่งเป็นที่ตั้งของโต๊ะทำงานกับฉากกั้นและตู้เก็บแฟ้ม เขารู้ว่าที่นี่คือบ้าน และเขาจะได้อยู่ต่อ...สำหรับตอนนี้

๒

หน่วยสืบสวนคดีเก่าที่ยังไม่คลี่คลายใช้ห้องประชุมสองห้องบนชั้นห้าร่วมกับทุกหน่วยในแผนกคดีปล้นและฆาตกรรม ตามปกติตำรวจสืบสวนต้องจองเวลาเมื่อจะใช้ห้องด้วยการลงชื่อบนกระดานที่แขวนบนประตู แต่ในเวลาเช้าตรู่ของวันจันทร์เช่นนี้ ทุกห้องว่างหมด บอช, ชู, ชูเลอร์ และโดแลน เคลื่อนขบวนเข้าไปในห้องเล็กโดยไม่ได้จองล่วงหน้า

พวกเขาถือแฟ้มบันทึกข้อมูลการฆาตกรรมกับกล่องเอกสารหลักฐานเก่าใบเล็กๆ ของคดีที่เกิดขึ้นในปี ๑๙๘๙ คดีนั้นเข้าไปด้วย

“เออละ” บอชพูดขึ้นเมื่อทุกคนนั่งลงแล้ว “เป็นอันว่าพวกคุณไม่มีปัญหาที่เรามาทำคดีนี้ให้ใหม่ เพราะถ้ามี เรากลับไปหาหมวดแล้วบอกว่าคุณสองคนอยากทำอะไรจริงๆ ได้เลยนะ”

“ไม่ครับ ไม่มีปัญหา” ชูเลอร์ว่า “เราสองคนมีภาระผูกพันกับการไต่สวนคดีหนึ่ง เพราะฉะนั้นเป็นแบบนี้จะดีกว่า มันเป็นคดีแรกของเราในหน่วยนี้ และเราอยากดูแลมันไปให้ถึงตอนที่มิคาพิพากษาว่ามีความผิด”

บอชพยักหน้าพร้อมกับการเปิดแฟ้มบันทึกข้อมูลการฆาตกรรมด้วยท่าที่สบายๆ

“ถ้าอย่างนั้นพวกคุณอยากสรุปคดีนี้ให้เราฟังแบบย่อๆ ไหม”

ชูเลอร์พยักหน้าให้โดแลน เธอเริ่มสาธยายบทสรุปของคดีในปี ๑๙๘๙ ขณะที่บอชพลิกดูหน้าต่างๆ ในแฟ้มแบบเร็วๆ

“เรามีเหยื่ออายุสิบเก้าปีชื่อลิลี่ ไพรซ์ ถูกจับตัวไปจากถนนระหว่างเดินจากชายหาดกลับบอพาร์ตเมนต์ย่านเวนิสในช่วงบ่ายวันหนึ่งของวันอาทิตย์ ตอนนั้น

พวกเขาตีวงจุดที่เธอถูกลักพาตัวเหลือแค่วันใกล้เคียงสนามแข่งรถกับถนนไวอาจ
 ์ไพร์ซ์พักอยู่ที่ถนนไวอาจกับเพื่อนสามคน คนหนึ่งอยู่กับเธอที่ชายหาด อีกสองคน
 อยู่ในอพาร์ทเมนต์ เธอหายไปบนเส้นทางระหว่างสองจุดนี้ บอกว่าจะกลับไปใช้
 ห้องน้ำ แต่ไปไม่ถึง”

“เธอทิ้งผ้าขนหนูกับวอล์คแมนไว้บนหาด” ซูเลอร์เสริม “ครีมกันแดดด้วย
 เพราะฉะนั้นจึงเป็นที่แน่ชัดว่าเธอตั้งใจจะกลับไปอีก แต่ก็ไม่ได้กลับไป”

“ศพของเธอถูกพบเข้าวันรุ่งขึ้นบนโขดหินในอูโมงค์” โดแลนเล่าต่อ “ร่างกาย
 เปื่อยเปลา เธอถูกข่มขืนและรัดคอ พวกเขาไม่พบเสื้อผ้าของเธอ ส่วนอาวุธที่ใช้
 รัดคอถูกแกะออกไป”

บอชพลิกดูของพลาสติกหลายหน้าซึ่งมีรูปถ่ายโพลารอยด์ซึ่ดๆ ของสถานที่
 เกิดเหตุใส่ไว้ เมื่อมองที่เหยื่อ เขาอดไม่ได้ที่จะคิดถึงลูกสาวของตัวเอง เธออายุ
 สิบห้าและมีชีวิตอีกยาวไกลรออยู่ตรงหน้า เมื่อก่อนเขาจะรู้สึกพลุ่งพล่านเมื่อดูรูป
 พวกนี้ เป็นการจุดประกายให้ตัวเองว่าเขาจะต้องมูทำงานโดยไม่ย่อท้อ ทว่านับตั้งแต่
 แมดดีย้ายเข้ามาอยู่ด้วยกัน เขาก็พบว่ามันยากขึ้นอีกหลายเท่าตัวที่จะมองเหยื่อ
 เหล่านี้

อย่างไรก็ตาม นั่นไม่ทำให้เขาหยุดพลุ่งพล่าน

“ดีเอ็นเอมาจากไหน” เขาถาม “อสุจิหรือ”

“ไม่ค่ะ ฆาตกรใช้ถุงยาง หรือไม่กี่ไม่ได้หลัง” โดแลนตอบ “ไม่มีอสุจิ”

“มันมาจากรอยเปื้อนเลือดเล็กๆ จุดหนึ่ง” ซูเลอร์อธิบาย “พบบนคอเหยื่อ
 ได้ทูหาว่า เธอไม่มีบาดแผลในบริเวณนั้น สันนิษฐานกันว่ารอยเลือดเป็นของฆาตกร
 เขาอาจโดนอะไรบาดหรืออาจมีเลือดไหลอยู่ก่อนแล้ว เลือดแค่หยดเดียว ที่จริง
 เป็นแค่รอยเปื้อนด้วย เธอถูกรัดคอด้วยอาวุธอย่างหนึ่ง ถ้าเธอถูกรัดจากด้านหลัง
 มือข้างหนึ่งของเขาจะสัมผัสคอเธอในตำแหน่งนั้นพอดี เพราะฉะนั้นถ้ามือเขา
 มีแผล—”

“การถ่ายโอนของหลักฐาน” ซูต่อให้

“ใช่เลย”

บอชพบรูปโพลารอยด์แสดงภาพลำคอของเหยื่อและรอยเลือด รูปถ่ายซึ่ดจาง
 ไปตามกาลเวลาและเขาแทบมองไม่เห็นเลือด ในรูป ไม้บรรทัดอันหนึ่งถูกนำมาวาง
 บนลำคอของเด็กสาวเพื่อวัดขนาดรอยเลือด มันมีความยาวไม่ถึงหนึ่งนิ้ว

“เป็นอันว่าเลือดนี้ถูกเก็บมาและจัดเก็บเป็นหลักฐาน” เขาพูด เป็นคำพูดที่มี
 เจตนาจะกระตุ้นให้มีการอธิบายเพิ่มเติม

“ครับ” ซูเลอร์ว่า “เพราะมันเป็นรอยเบื่อน ก็เลยถูกจับขึ้นมาด้วยกำนาล้ำลี ตอนนั้นพวกเขาตรวจหากลุ่มเลือด พบว่าเป็นโอบวก กำนาล้ำลีถูกเก็บใส่หลอด และเราพบว่ามันยังอยู่ในแผนกหลักฐานตอนที่ดึงคดีนี้ขึ้นมาปิดฝุ่น แต่เลือดแห้ง เป็นผงไปหมดแล้ว”

เขาใช้ปากกาเคาะฝากล่องเอกสาร

โทรศัพท์ของบอซในกระเป๋าเริ่มสั่น ตามปกติเขาจะปล่อยให้สายตัดเข้าระบบฝากข้อความ แต่ลูกสาวของเขาลาโรงเรียนและนอนป่วยอยู่กับบ้านตามลำพัง เขาจำเป็นต้องดูให้แน่ใจว่าคนที่โทร.มาไม่ใช่เธอ เขาล้วงโทรศัพท์จากกระเป๋า และเหลือบมองหน้าจอ ไม่ใช่แมดดี แต่เป็นคิซมิน ไรเดอร์ อดีตคูหูที่ตอนนี้กลายเป็นตำรวจจรรยาวัทในสังกัดไอซีพี* หรือสำนักงานผู้บัญชาการตำรวจ เขาตัดสินใจว่าจะโทร.กลับหลังเสร็จจากการประชุม ทั้งคู่นัดกินมื้อกลางวันด้วยกันราวเดือนละครั้ง และเขาคาดว่าวันนี้เธอคงจะว่าง หรือไม่ก็โทร.มาเพราะได้ข่าวเรื่องคำร้องขอยืดเวลาเกษียณไปอีกสี่ปีของเขาได้รับการอนุมัติ เขายัดโทรศัพท์กลับเข้ากระเป๋าตามเดิม

“คุณได้เปิดหลอดหรือเปล่า” เขาถาม

“ไม่มีแน่นอนครับ” ซูเลอร์ตอบ

“เข้าใจละ ก็เป็นอันว่าสี่เดือนก่อนคุณส่งหลอดใส่กำนาล้ำลีและเลือดที่เหลืออยู่ไปที่ห้องแล็บของภูมิภาค ถูกไหม” เขาถาม

“ถูกต้องครับ” ซูเลอร์ตอบกลับมา

บอซพลิกแฟ้มบันทึกข้อมูลการฆาตกรรมไปหน้าที่มีรายงานการชันสูตรพลิกศพ ทำที่ว่าสนใจสิ่งที่ตามามากกว่าสิ่งที่ปากพูดออกไป

“แล้วในคราวเดียวกันนั้น คุณส่งอะไรไปที่แล็บอีกหรือเปล่า”

“จากคดีไพรซ์หรือคะ” โดแลนถาม “ไม่มีค่ะ นั่นเป็นหลักฐานทางชีววิทยาอย่างเดียวที่พวกเขาพบในตอนนั้น”

บอซพยักหน้าหงิกหงัก ในใจหวังให้เธอพูดต่อไปเรื่อยๆ

“แต่ตอนนั้นมันไม่ได้นำไปสู่ผลลัพธ์อะไรเลย” เธอว่า “พวกเขาไม่พบผู้ต้องสงสัย แล็บตรวจพบว่าผลการจับคู่ดีเอ็นเอตรงกับใครคะ”

“เดี่ยวเราจะไปพูดเรื่องนั้น” บอซว่า “ที่ผมตั้งใจจะถามก็คือ คุณส่งหลักฐานจากคดีอื่นที่ทำอยู่ไปที่แล็บหรือเปล่า หรือมีแค่ชิ้นนี้ชิ้นเดียว”

*Office of the Chief Police (OCP)

“เปล่าครับ แค่นี้” ซูเลอร์ตอบ เข้มหน้าจ้องด้วยความสงสัย “เกิดอะไรขึ้นกันแน่ แฮร์รี่”

บอชล้างกระเป๋าด้านในเสื้อโค้ตและดึงรายงานการจับคู่ดีเอ็นเอออกมา เขาเลื่อนมันข้ามโต๊ะไปให้ซูเลอร์

“ผลการจับคู่ดีเอ็นเอตรงกับนักล่าทางเพศคนหนึ่งซึ่งดูเข้าเค้ากับคดีนี้จริง ๆ ยกเว้นอย่างเดียว”

ซูเลอร์คลี่รายงานออก จากนั้นเขาก็บิดเลนเอียงตัวเข้ามาอ่านไปพร้อม ๆ กัน เหมือนที่บอชกับซูททำก่อนหน้านี้

“คืออะไรคะ” โดเลนถาม ยังจับความสำคัญของวันเดือนปีเกิดไม่ได้ “หมอนี่ดูเข้าล็อกทุกอย่างเลยนะคะ”

“ตอนนี้เขาดูเข้าล็อกทุกอย่าง” บอชว่า “แต่ย้อนกลับไปตอนนั้น เขาเพิ่งจะแปดขวบ”

“คุณต้องล้อเล่นแน่ ๆ” โดเลนโพล่งขึ้น

“อะไรกันวะเนี่ย” ซูเลอร์อุทาน

โดเลนดึงรายงานจากมือซูทราวกับเพื่อจะดูมันให้ชัดขึ้นและตรวจสอบวันเดือนปีเกิดซ้ำอีกครั้ง ซูเลอร์ทิงตัวพิงพังก์เก้าอี้และมองบอชด้วยสายตาวาคระแวง

“ตกลงคุณคิดว่าเราทำพังและเอาคดีต่าง ๆ มาปนกัน” เขาพูด

“เปล่าเลย” บอชตอบ “หมวดบอกให้เราตรวจสอบความเป็นไปได้ แต่ผมไม่เห็นความผิดพลาดในฝั่งนี้”

“เพราะฉะนั้นมันก็ต้องเกิดขึ้นที่เล็บ” ซูเลอร์ว่า “คุณรู้ไหมว่าถ้าเล็บภูมิภาคลาด ทนายจำเลยทุกคนในเคาน์ตีจะสามารถตั้งข้อสงสัยในผลการจับคู่ดีเอ็นเอที่ออกมาจากที่นั่นได้”

“ใช่ ผมก็คาดอย่างนั้น” บอชพูด “เพราะอย่างนี้คุณจึงควรเทียบเรื่องนี้ไว้ก่อนจนกว่าเราจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ยังมีความเป็นไปได้อื่น ๆ อีก”

โดเลนชูรายงานขึ้น

“ก็ใช่ แต่จะเกิดอะไรขึ้นถ้าไม่มีงานส่วนไหนผิดพลาด จะเกิดอะไรขึ้นถ้าเลือดบนคอของเด็กสาวที่ตายเป็นของเด็กคนนี้จริง ๆ”

“เด็กผู้ชายแปดขวบจับตัวเด็กสาววัยสิบเก้าจากถนน ช่มชืดและรัดคอเธอ จากนั้นเอาศพไปโยนทิ้งห่างไปสี่ช่วงตึกเนี่ยนะ” ซูทถาม “ไม่มีทางเกิดขึ้นได้แน่นอน”

“เอ่อ เขาอาจอยู่ในเหตุการณ์ก็ได้แหละคะ” โดเลนแสดงความเห็น “เขาอาจ

เริ่มเป็นนักล่าเพราะอย่างนี้ คุณเห็นประวัติเขาแล้วนี่ ชายคนนี้เข้าข่ายทุกอย่าง ยกเว้นอายุ”

บอชพยักหน้า

“ก็อาจจะใช่” เขาพูด “แต่อย่างที่ผมบอก มีความเป็นไปได้อื่น ๆ อีก ยังไม่มี เหตุผลที่จะต้องตอกตอกใจกัน”

โทรศัพท์ของเขาเริ่มสั่นอีก เขาล้วงมันออกมาดูและเห็นว่าคิซ ไรเดอร์ โทร. มาอีกแล้ว สองครั้งภายในห้านาที เขาตัดสินใจว่าเขาควรรับสาย นี่ต้องไม่เกี่ยวกับ มือกลางวันแน่นอน

“ผมต้องออกไปแป๊บหนึ่ง”

เขาลุกขึ้นและรับสายขณะก้าวออกจากห้องประชุมมาที่ทางเดิน

“คิซ”

“แฮร์รี ฉันพยายามติดต่อคุณเพื่อเตือนไว้ก่อน”

“ผมประชุมอยู่ เตือนเรื่องอะไร”

“คุณกำลังจะได้รับคำสั่งเรียกตัวด่วนจากสำนักงานผู้บัญชาการตำรวจ”

“คุณอยากให้เราขึ้นไปชั้นลิบหรือ”

ในอาคารที่ทำการสำนักงานตำรวจแห่งใหม่ ห้องชุดซึ่งเป็นสำนักงานผู้บัญชาการ อยู่บนชั้นลิบ มีระเบียบส่วนตัวเหนือสนามที่มองออกไปเห็นศูนย์ราชการ

“ไม่ใช่ คุณต้องไปที่ย่านเซ็นทรัลสตริต คุณกำลังจะได้รับคำสั่งให้ไปสถานที่ เกิดเหตุแห่งหนึ่งและรับผิดชอบคดีหนึ่ง และคุณต้องไม่พอใจแน่”

“นี่ ผู้หมวด ผมเพิ่งได้คดีหนึ่งมาเมื่อเช้า ผมไม่ยกไปได้อีกคดีนะ”

เขาคิดว่าการเรียกเธอด้วยตำแหน่งที่เป็นทางการจะช่วยสื่อความระแวง ของเขาออกไปได้ คำสั่งเรียกตัวด่วนและการสั่งงานจากสำนักงานผู้บัญชาการตำรวจ มักจะมีลัทธิลึกลับในเสมอ เป็นการแทรกแซงทางการเมือง และบางครั้งมันก็ยาก ที่จะคลำทางฝ่าออกไปได้สำเร็จ

“เขาจะไม่เปิดโอกาสให้คุณเลือก แฮร์รี”

“เขา” ในที่นี้หมายถึงผู้บัญชาการตำรวจ

“คดีอะไร”

“คนกระโดดตึกตายที่โรงแรมซาโตมาร์มิงต์”

“ใคร”

“แฮร์รี ฉันว่าคุณควรรอให้ผู้บัญชาการโทร. มาเอง ฉันแค่อยากจะ—”

“ใคร คิซ ถ้าคุณรู้จักผม คุณน่าจะรู้ว่าผมเก็บความลับได้ จนกว่ามันจะ

ไม่ใช่ความลับอีกต่อไปแล้วนั่นแหละ”

เธอหยุดชั่วครู่ก่อนตอบ

“ตามที่ฉันเข้าใจ ไม่เหลืออะไรให้จำหน่ายค่าตาเขาได้เท่าไร เขาตกจากชั้นเจ็ดลงมาที่พื้นคอนกรีต แต่การยืนยันตัวตนในเบื้องต้นบอกว่าเขาคือ จอร์จ ธรอมัส เออร์วิง อายุสี่สิบหก ปีแปด—”

“เออร์วิงแบบเออร์วิน เออร์วิง สมาชิกสภาเทศบาลเออร์วิน เออร์วิง นะหรือ”

บอซรู้ว่าคดีที่สามารถตั้งสำนักงานผู้บัญชาการตำรวจเข้ามาเกี่ยวข้องได้อย่างรวดเร็วเช่นนี้ต้องมีการแทรกแซงทางการเมืองอยู่ด้วยแน่นอน ตอนนั้นชื่อเออร์วิง ทำให้ความเชื่อมโยงนั้นชัดเจน

“เจ้ากรรมนายเวรของแอลเอพีดีทั้งหมดและจำเพาะเจาะจงเป็นพิเศษสำหรับตำรวจสืบสวนแฮร์รี บอซ ใช่แล้วละ มีอยู่คนเดียว คนตายเป็นลูกชายของเขา และเออร์วิงรับเจ้าผู้บัญชาการให้คุณรับผิดชอบการสืบสวน ผู้บัญชาการบอกว่าไม่มีปัญหา”

บอซซังก อ้าปากค้างชั่วครู่ ก่อนจะถามออกไป

“ทำไมเออร์วิงอยากได้ผม เขาอุทิศเวลาเกือบทั้งชีวิตในวงการตำรวจและการเมืองพยายามยุติอาชีพของผม”

“เรื่องนั้นฉันไม่รู้ แฮร์รี ฉันรู้แค่ว่าเขาต้องการคุณ”

“มีการแจ้งเรื่องเข้ามาเมื่อไหร่”

“มีโทรศัพท์เข้ามาเมื่อเช้า ตอนตีห้าสี่สิบห้า ตามที่ฉันเข้าใจ ยังไม่แน่ชัดว่ามันเกิดขึ้นเมื่อไหร่”

บอซดูนาฬิกาข้อมือ คดีนี้เกิดขึ้นมานานกว่าสามชั่วโมง ก่อนขำกลัซๆ ที่เดียวสำหรับการเข้าสู่กระบวนการสืบสวนหาสาเหตุการเสียชีวิต เขาจะเริ่มทำงานด้วยความเสียเปรียบ

“ยังมีอะไรให้สืบอีกล่ะ” เขาถาม “คุณบอกเองว่าเป็นการกระโดดตึกตาย”

“เดิมทางสถานีฮอลลีวูดเป็นผู้รับแจ้ง และกำลังจะปิดคดีว่าเป็นการฆ่าตัวตาย เออร์วิงมาถึงและไม่พร้อมที่จะเซ็นยอมรับเรื่องนั้น นั่นเป็นสาเหตุที่เขาต้องการตัวคุณ”

“ผู้บัญชาการเข้าใจหรือเปล่าว่าผมมีติดกับเออร์วิงในฐานะที่—”

“เขาเข้าใจ และเขายังเข้าใจด้วยว่าตัวเองต้องการคะแนนเสียงจากสภาเทศบาลให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ถ้าเรายังอยากให้สำนักงานตำรวจมีงบประมาณให้การทำงานล่วงเวลาอีกครึ่ง”

บอซเห็นหมดจุดวัลล์ หัวหน้าของเขา เดินออกจากประตูห้องทำงานของ

หน่วยเข้ามาที่ทางเดิน เธอทำท่าเหมือนจะพูดว่า *คุณอยู่นี่เอง!* แล้วเดินเข้ามาหาเขา

“ดูเหมือนผมกำลังจะได้รับคำสั่งอย่างเป็นทางการแล้ว” บอชพูดไล่โทรศัพท์
 “ขอบคุณสำหรับคำเตือน คิซ มันไม่สมเหตุผลสมผลสำหรับผมเลย แต่ยังไงก็ขอบคุณ
 ถ้าได้ข่าวอะไรอีก ช่วยบอกให้ผมรู้ด้วย”

“แฮร์รี่ งานนี้ระวังตัวให้ดีนะ เออร์วิงแก่แล้วก็จริง แต่เขายังมีเขี้ยวเล็บอยู่”

“ผมรู้”

บอชวางสายตอนที่หมวดคูวัลล์เดินมาถึงเขาพอดี เธอยืนกระดากแผ่นหนึ่งให้
 “ขอโทษด้วย แฮร์รี่ มีการเปลี่ยนแปลง คุณกับชูต้องไปตามที่อยู่นี้และ
 รับผิดชอบคดีหนึ่งที่เพิ่งเกิดขึ้นสดๆ ร้อนๆ”

“หมวดหมายถึงอะไรครับ”

บอชดูที่อยู่ โรงแรมซาโตมาร์มิงต์

“คำสั่งจากสำนักงานผู้บัญชาการตำรวจ คุณกับชูต้องดำเนินการตามรหัสสาม
 และรับผิดชอบคดีหนึ่งมาดูแล ฉันรู้แค่นั้น กับอีกอย่างคือผู้บัญชาการไปรอที่นั่นแล้ว”

“แล้วคดีที่หมวดเพิ่งให้เรามาละ”

“พักไว้ก่อนสำหรับตอนนี้ ฉันยังอยากให้คุณทำคดีนั้นอยู่ แต่คุณกลับมา
 จัดการตอนที่ทำได้ก็แล้วกัน”

เธอชี้กระดากในมือเขา

“เรื่องนี้มาก่อน”

“แน่ใจหรือครับหมวด”

“แน่ใจสิ ผู้บัญชาการโทร.หาฉันโดยตรง และจะโทร.หาคุณด้วย เพราะฉะนั้น
 ไปลากซูมาแล้วออกไปได้แล้ว”